

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Jana Kratochvíla a Jana Schneeweise ve věci

žalobce: **CABRHA team, s.r.o.**, IČ 27761118
sídlem Nerudova 209/10, Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem
sídlem Vrázova 1324/40, Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat ve lhůtě 90 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí o odvolání žalobce proti platebním výměrům Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 22. 9. 2015, č. j. 6151088/15/2001-52522-107921 a č. j. 6151331/15/2001-52522-107921.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 800 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Ing. Tomáše Tillmanna, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti tvrzené nečinnosti žalovaného, která má spočívat v nevydání nového rozhodnutí o žalobcově odvolání poté, co rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2016, č. j. 23543/16/5300-21444-700333 (dále jen „zrušené rozhodnutí“), zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 4. 2020, č. j. 5 Af 54/2016-89 (dále jen „zrušující rozsudek“), a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
2. Zrušeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti dvěma platebním výměrům Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) ze dne 22. 9. 2015, č. j. 6151088/15/2001-52522-107921 a č. j. 6151331/15/2001-52522-107921 (dále jen „platební výměry“). Platebními výměry správce daně žalobci vyměřil nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty („DPH“) za zdaňovací období měsíců července a září, a to ve výši 68 173 Kč, respektive 23 241 Kč. Žalobce se však domáhal vyšších nadměrných odpočtů, a sice 4 680 395 Kč, respektive 5 704 806 Kč.
3. Žalovaný obdržel zrušující rozsudek dne 21. 5. 2020, dne 26. 5. 2020 získal zpět od soudu spisový materiál. Dne 29. 5. 2020 podal žalovaný proti rozsudku kasační stížnost, kterou doplnil dne 22. 6. 2020, současně postoupil spis Nejvyššímu správnímu soudu.
4. Žalobce zaslal žalovanému žádost o pokračování v příslušném řízení dne 3. 7. 2020. Žalovaný reagoval dne 23. 7. 2020 sdělením, že proti zrušujícímu rozsudku Městského soudu v Praze byla podána kasační stížnost a že provádí vyhodnocení obsahu rozsudku a jeho vlivu na odvolací řízení.
5. Žalobce následně dne 30. 11. 2020 požádal nadřízený orgán žalovaného (tedy Generální finanční ředitelství, dále jen „nadřízený orgán“) o provedení opatření proti nečinnosti žalovaného. Nadřízený orgán žádost odložil jako nedůvodnou dle § 38 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Ve vyrozumění o odložení podnětu ze dne 29. 12. 2020 nadřízený orgán žalobci oznámil, že žalovaný správci daně uložil dne 16. 12. 2020 odstranit vady, které byly důvodem pro zrušení zrušeného rozhodnutí, a stanovil mu k tomu lhůtu do 30. 6. 2021. Tímto úkonem (dále jen „pokyn správci daně“) měla být dle nadřízeného orgánu odstraněna dosavadní nečinnost žalovaného.

II. Obsah žaloby

6. Podle žalobce byl žalovaný nečinný (s výjimkou podání kasační stížnosti) od doby, kdy mu byl doručen zrušující rozsudek, až do 16. 12. 2020, tedy do vydání pokynu správci daně. Pokud by žalobce dne 30. 11. 2020 nepožádal o provedení opatření proti nečinnosti, zůstal by dle žalobce žalovaný nečinný i nadále.
7. Podle žalobce uplynula lhůta pro vydání meritorního rozhodnutí (namísto zrušeného rozhodnutí) nejpozději dne 26. 11. 2020, což dovozuje z pokynu ministerstva financí č.

MF-5 o stanovení lhůt při správě daní (dále jen „MF-5“). Vydáním pokynu správci daně dne 16. 12. 2020 žalovaný lhůtu pouze uměle prodloužil, což je nepřipustné.

8. Žalobce míní, že žalovaný měl a mohl vydat pokyn bezprostředně po doručení zrušujícího rozsudku. Vydání pokynu až dne 16. 12. 2020 bylo v rozporu jak s MF-5, tak i s dobrými mravy.
9. Na základě dosavadního jednání žalovaného i nadřízeného orgánu považuje žalobce za vysoce pravděpodobné, že žalovaný ani do nově stanoveného termínu 30. 6. 2021 žádné rozhodnutí nevydá a opět uměle pod nějakou záminkou lhůtu pro rozhodnutí prodlouží.
10. Žalobce žádá, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí a stanovil k tomu lhůtu 30 dnů ode dne vydání rozsudku.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný zdůraznil, že soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil závazný právní názor ohledně vad zrušeného rozhodnutí, které žalovaný musí v dalším řízení odstranit. Žalovaný podle zrušujícího rozsudku nedostatečně posoudil, zda jsou skutečně dány všechny podmínky pro odeprání nároku žalobce na odpočet DPH z důvodu jeho údajného zapojení do daňového podvodu, dostatečně nevypořádal žalobcovy námitky a jeho rozhodnutí nemá oporu ve spise. Konkrétně soud ve zrušujícím rozsudku zpochybnil dostatečné prokázání existence chybějící daně, existence podvodu na DPH i subjektivní vědomosti žalobce o jeho zapojení do podvodného jednání.
12. Z uvedených důvodů musí žalovaný provést další šetření spočívající zejména v rozsáhlém doplnění podkladů a následném posouzení nových zjištění. Teprve po odstranění soudem vytčených vad bude žalovaný schopen posoudit věc žalobce v celé její šíři včetně nových skutečností.
13. Žalovaný vzhledem k absenci odkladného účinku kasační stížnosti činí kroky k odstranění výše nastíněných vad zrušeného rozhodnutí. Není tedy nečinný, jak tvrdí žalobce. Pokud by žalovaný naopak vydal rozhodnutí ve věci, aniž by vady byly odstraněny, postupoval by v rozporu se závazným právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku.
14. Žalovaný se ztotožňuje s výkladem nadřízeného orgánu, že svou případnou nečinnost odstranil dne 16. 12. 2020 vydáním pokynu správci daně. Žalobce tedy podal žalobu proti nečinnosti správního orgánu v době, kdy žalovaný správní orgán nečinný nebyl.
15. Že finanční správa není v žalobcově věci nečinná, dokládá žalovaný seznamem úkonů, které správce daně učinil od vydání pokynu žalovaného. Dne 10. 2. 2021 se konalo ústní jednání, které zachycuje příslušný protokol, byla sjednána lhůta pro doplnění odpovědi žalobce do 25. 2. 2021, odpovědi žalobce zaslal dne 23. 3. 2021. Dále správce daně předvolal k podání svědeckých výpovědí jednatele společností, které se žalobcem obchodovaly. Tyto úkony vedou k odstranění vad v souladu s požadavky zrušujícího rozsudku, proto je nelze označit za „umělé prodlužování lhůt“ k vydání nového meritorního rozhodnutí.
16. K námitce překročení lhůty pro vydání rozhodnutí dle MF-5 žalovaný poukazuje na čl. II bod 2. MF-5, dle kterého se běh lhůt stanovených v MF-5 staví i po dobu soustředování či doplňování stanovisek a podkladů od osob zúčastněných na správě daní nebo ostatních správců daní, která jsou nezbytná pro vyřízení podání. Protože doplňování spisového

materiálu nebylo ze strany správce daně dosud skončeno, nelze hovořit o nečinnosti žalovaného.

17. Délku lhůty stanovené správcí daně do 30. 6. 2021 považuje žalovaný za adekvátní s ohledem na složitost případu, potřebný rozsah doplnění dokazování i s přihlédnutím k aktuální epidemiologické situaci, která přináší rizika při osobním jednání a konání svědeckých výpovědí.
18. K námitce rozporu faktického prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí s dobrými mravy žalovaný uvedl, že jednání v souladu s dobrými mravy je zásadou soukromého práva, mezi zásady daňového řízení ale nepatří.
19. Žalovaný připomíná, že soud rozhoduje o žalobě proti nečinnosti dle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce přitom už v žalobě předeslal, že žalovaný nebyl nečinný v době podání žaloby, když jeho nečinnost skončila dne 16. 12. 2020. Žalovaný dále doložil, že nečinný nebyl ani později (viz úkony popsane výše). Žalobce tak nečinnost žalovaného dovozuje pouze cestou spekulací a hypotéz, že by žalovaný zůstal nečinný i nadále, nebýt žalobcova podnětu k nadřízenému orgánu. Úlohou soudu ale není posuzovat hypotetický stav, který nenastal.
20. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

21. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci s takovým postupem soudu souhlasili.
22. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, *„kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.“*
23. Podle § 81 s. ř. s. *„(1) Soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. (2) Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.“*
24. Podle § 6 daňového řádu *„(1) Správce daně postupuje bez zbytečných průtahů. (2) Správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady.“*
25. Podle § 33 odst. 1 daňového řádu *„Lhůta stanovená podle týdnů, měsíců nebo let počíná běžet dnem, který následuje po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty, a končí uplynutím toho dne, který se svým pojmenováním nebo číselným označením shoduje se dnem, kdy započal běh lhůty. Není-li takový den v měsíci, případně poslední den lhůty na jeho poslední den.“*
26. Podle § 38 odst. 1 daňového řádu *„osoba zúčastněná na správě daní je oprávněna dát podnět nejblíže nadřízenému správcí daně v případě, že správce daně nepostupuje v řízení bez zbytečných průtahů, protože a) marně uplynula zákonem stanovená lhůta, v níž měl správce daně provést úkon, b) neprovedl úkon ve lhůtě, která je pro provedení takového úkonu při*

správě daní obvyklá, nebo c) nevydal rozhodnutí bezodkladně poté, co došlo k shromáždění podkladů potřebných pro rozhodnutí.“

27. Pokud podle § 38 odst. 4 daňového řádu nadřízený správce daně podnět proti nečinnosti neshledá důvodným, „odloží jej a osobu, která podala podnět, o tom vyrozumí do 30 dnů s uvedením důvodů. Je-li důvodem odložení podnětu to, že správce daně dosud neshromáždil podklady potřebné k rozhodnutí, uvede ve vyrozumění i informaci o tom, které podklady dosud chybí.“
28. Soud nejprve konstatuje, že se žalobce domáhá vydání rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům. Mezi účastníky přitom není sporu o tom, že takové rozhodnutí o odvolání lze považovat za „rozhodnutí ve věci samé“ ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Soud dále konstatuje, že žalobce podal k nadřízenému orgánu podnět k ochraně před nečinností žalovaného dle § 38 daňového řádu, čímž soud považuje podmínku „vyčerpání prostředků ochrany“ dle citovaného ustanovení s. ř. s. za splněnou. Soud dále bere za nesporné, že ke dni vydání rozhodnutí soudu nebylo nové rozhodnutí o odvolání dosud vydáno.
29. Soud vyšel z mezi účastníky nesporné skutečnosti, že se délka obvyklé lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání řídí pravidly obsaženými v MF-5. Soud na tomto místě pouze pro úplnost připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které, pokud se na podkladě pokynu Ministerstva financí stanovujícího lhůty pro učinění určitého úkonu vytvořila správní praxe spočívající v dodržování těchto lhůt, případně v jejich prodlužování podle přesně určených pravidel, vyplývá ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení, že pro správní orgán je takováto správní praxe právně závazná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57). Obdobný názor zastává i Ústavní soud, dle kterého „pokud orgán veřejné moci nerespektuje při rozhodování vlastní interní předpisy o lhůtách pro vyřízení odvolání, nutno takový postup hodnotit jako porušení práva občana na vyřízení jeho věci v přiměřené lhůtě“ (nález sp. zn. IV. ÚS 146/01), přičemž soud nevidí důvod, proč by se tento závěr Ústavního soudu nedal aplikovat také na přístup orgánů veřejné moci vůči právnickým osobám, potažmo žalobci.
30. Pokyn MF-5 vydalo Ministerstvo financí pro vyřizování odvolání a jiných typů podání. Účelem zde stanovených lhůt je zejména minimalizovat disproporce mezi jednotlivými správci daní při vyřizování podání z hlediska jejich délky. Lhůty jsou stanoveny s ohledem na běžnou náročnost jednotlivých úkonů při správě daní a jsou akceptovány orgány finanční správy i správními soudy jako „lhůty obvyklé“ ve smyslu § 38 daňového řádu. Takto na ně nahlíží i zdejší soud (viz shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2020, č. j. 29 A 159/2020 – 60).
31. Podle čl. I. bodu 1. písm. a) MF-5 činí lhůta pro vyřízení rozhodnutí o odvolání 6 měsíců. Podle čl. II. bodu 1. MF-5 v případě zrušení rozhodnutí ve správním soudnictví, dojde-li k vrácení věci správci daně k dalšímu řízení, „běží lhůty stanovené v čl. I pro vydání nového rozhodnutí ve věci znovu ode dne, kdy se správci daně vrátí od soudu spisový materiál.“ Soud z uvedených článků MF-5 ve spojení s pravidly pro počítání času v daňovém řádu konstatuje, že lhůta pro vydání nového rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům počala běžet dnem následujícím po dni, kdy žalovaný získal zpět od soudu spisový materiál, tedy dne 27. 5. 2020.
32. Lhůta pro vydání nového rozhodnutí o odvolání by za předpokladu, že nedošlo k jejímu stavení, uplynula dne 27. 11. 2020. Z tvrzení účastníků přitom vyplývá, že žalovaný do té doby učinil pouze jediný úkon vůči žalobci, kterým byla odpověď na žádost o pokračování

v řízení. Ani ve správním spise soud nenachází žádný dokument, který by svědčil o tom, že by žalovaný ve věci v mezidobí (do uplynutí šestiměsíční lhůty) vyvíjel jakoukoliv aktivitu nad rámec této odpovědi a podání kasační stížnosti. Žalobce o pokračování v řízení zažádal dne 3. 7. 2020, odpovězeno mu bylo stručným sdělením ze dne 21. 7. 2020, že proti zrušujícímu rozsudku byla podána kasační stížnost a že žalovaný aktuálně provádí vyhodnocení obsahu předmětného rozsudku, jakož i vlivu na jemu předcházející odvolací řízení. První úkon obsahově směřující k vydání rozhodnutí ve věci samé však žalovaný provedl až po uplynutí výše popsané lhůty. A to až poté, co žalobce podal podnět na odstranění jeho nečinnosti dle § 38 daňového řádu. Tímto úkonem byl pokyn správci daně ke shromáždění chybějících podkladů ze dne 16. 12. 2020, doručený správci daně dne 22. 12. 2020.

33. Soud dále posoudil obranu žalovaného spočívající v tvrzení, že není nečinný, protože výše uvedeným pokynem správci daně svou dosavadní nečinnost odstranil. K tomu žalovaný poukázal na ustanovení čl. II. bodu 2. věty třetí MF-5, který zní: *„Běh lhůt se staví i po dobu soustředování či doplňování stanovisek a podkladů od osob zúčastněných na správě daní nebo ostatních správců daní, která jsou nezbytná pro vyřízení podání.“* Dle žalovaného proto nelze přisvědčit žalobci, že pokyn správci daně ze strany žalovaného je v rozporu s MF-5, neboť MF-5 s nutností doplnění počítá a v návaznosti na to zakotvuje stavení lhůty. Soud je však toho názoru, že čl. II. bod 2. věta třetí MF-5 svědčí naopak v neprospěch žalovaného, protože upravuje výslovně „stavení lhůty“ – tedy situaci, kdy lhůta dosud neuběhla, pouze v důsledku jisté skutečnosti či události po určitou dobu neběží. Po odpadnutí dané skutečnosti či události (v případě čl. II. bodu 2. věty třetí MF-5 např. poté, co správce daně obdrží nezbytné podklady od osob zúčastněných na správě daní) pokračuje lhůta tam, kde se původně zastavila. V daném případě však pokyn žalovaného nemohl způsobit stavení lhůty, protože daná lhůta vypršela ještě před vydáním pokynu.
34. Dle názoru soudu žalovaný výše popsaným postupem v řízení (tj. vydáním pokynu a stanovením lhůty správci daně do 30. 6. 2021), kterým zřejmě zamýšlel dosáhnout stavení či prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, obchází k tomu určené standardní postupy, které upravuje právě MF-5, jehož čl. II. bodu 5 zní: *„Ve složitých a odůvodněných případech může lhůty stanovené podle čl. I bodu 1, bodu 2 písm. a) až e) a bodu 3 písm. a) až e) prodlužovat nejblíže nadřízený správní orgán (...) nejvýše na dvojnásobek původní lhůty k vyřízení.“* Žalovaný však nadřízený orgán o prodloužení nepožádal, k prodloužení lhůty tedy nedošlo.
35. Soud nepřisvědčil námitce žalovaného o nedůvodnosti žaloby v důsledku ukončení nečinnosti žalovaného vydáním pokynu a následně prováděnými úkony správce daně. Předně nelze mít a priori za to, že se nečinnost přerušuje s jakýmkoliv úkonem žalovaného. Pokud by to tak bylo, byl by institut žaloby prakticky nepoužitelný. Žalovaný by totiž mohl nečinnost ukončit kdykoliv, i zcela neúčelným úkonem nesměřujícím k vyřízení věci, a prodlužovat tak donekonečna lhůtu pro vydání rozhodnutí, která už přitom dávno uplynula. Soud zdůrazňuje, že základním pojmovým znakem nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 s. ř. s. je nevydání rozhodnutí ve věci samé ve stanovené lhůtě. Což je stav, který i ke dni rozhodnutí soudu nadále trvá, a soudu tak nezbyvá, než žalobě vyhovět.
36. Soud nepochybně, že je žalovaný vázán právním názorem vysloveným zdejším soudem ve zrušujícím rozsudku a že dokud neodstraní soudem vytčené vady a nedoplní chybějící podklady, nemůže nové rozhodnutí vydat. Nelze však přehlížet, že rozsudek nabyt právní

moci již v květnu 2020 a žalovaný měl povinnost již v tento okamžik pokračovat v řízení bez zbytečných průtahů. Ani podání kasační stížnosti na tom nic nemění. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006 – 49). Výjimkou by byla situace, kdy by Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti žalovaného odkladný účinek. Jenže žalovaný o přiznání odkladného účinku ani nepožádal. Soud v obraně žalovaného neshledal ani žádný jiný relevantní důvod, proč začal činit úkony k odstranění vad řízení až po uplynutí lhůty obvyklé pro vydání rozhodnutí.

37. Nad rámec výše uvedeného soud připomíná důsledky nečinnosti žalovaného do právní sféry žalobce. Žalobce se domáhá rozhodnutí o nadměrném odpočtu na dani, konkrétně usiluje o vyplacení peněžních prostředků v řádu jednotek milionů korun, které mu finanční správa zadržuje již od roku 2014. Žalovaný musí mít na zřeteli zásadu postupu v řízení bez zbytečných průtahů tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, neboť zadržování peněžních prostředků ve spojení s nejistotou, kdy o nich bude rozhodnuto, může mít často pro podnikání daňových subjektů zcela fatální důsledky. Ostatně žalobce (v odpovědi na dotazy správce daně z února 2021) tvrdí, že byl v důsledku nevyplacení odpočtů na DPH nucen své podnikání ukončit. Soud v žádném případě nepředjímá, jakým způsobem žalovaný ve věci rozhodne, tedy ani neposuzuje, zda se žalobce stal či nestal součástí podvodného řetězce, zda žalobce má či nemá nárok na odpočet, případně v jaké výši. Soud však nemůže akceptovat stav, kdy se rozhodování o žalobcově majetku odehrává zcela v rozporu se závaznými lhůtami, ať už vyplývají ze zákona, z interních předpisů či závazné správní praxe, a v konečném důsledku tak i v rozporu s ústavně garantovanými právy na majetek a na spravedlivý proces. Skutečnost, že daňový řád výslovně neupravuje zásadu jednání v souladu s dobrými mravy, jak poznamenal žalovaný ve vyjádření k žalobě, žalovaného nezavazuje povinnosti ctít výše uvedená práva a zásady.

V. Závěr

38. Jelikož soud shledal žalobu důvodnou, uložil v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti platebním výměrům Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 22. 9. 2015, č. j. 6151088/15/2001-52522-107921 a č. j. 6151331/15/2001-52522-107921.
39. Soud dále posoudil, jakou lhůtu k vydání rozhodnutí žalovanému stanovit, aby se jednalo o lhůtu „přiměřenou“ dle požadavků s. ř. s. Soud neakceptoval návrh obsažený v žalobním petitu a zohlednil také další skutečnosti. Předně soud přihlédl ke lhůtě do 30. 6. 2021, kterou žalovaný stanovil správci daně k odstranění vad řízení a provedení dalších potřebných úkonů. Sám žalovaný ji ve vyjádření k žalobě označil za „zcela adekvátní“. Oproti tomu žalobce nerozporoval adekvátnost lhůty do 30. 6. 2021, pouze vyjádřil obavu, že žalovaný ani tento dodatečně stanovený termín nedodrží a opět lhůtu „pod nějakou záminkou uměle prodlouží“. Protože však žalovaný danou lhůtu stanovil správci daně a své vlastní posouzení věci má provést až následně, soud ve výroku rozsudku stanovil lhůtu delší, aby měl žalovaný dostatečný časový prostor k vypracování rozhodnutí ve věci samé. Stanovení kratší lhůty soud nepovažuje za adekvátní vzhledem ke složitosti problematiky, které se rozhodování žalovaného týká, tedy prošetření možného podvodu na DPH, ke kterému mělo dojít před více než pěti lety. Soud zohlednil také tvrzení žalovaného, že

aktuální epidemická situace komplikuje možnosti žalovaného konat osobní jednání a či obstarávat svědecké výpovědi. Naopak delší lhůtu soud žalovanému nestanovil z důvodu délky prodlení žalovaného s vydáním rozhodnutí, kdy obvyklá lhůta k vydání rozhodnutí činila šest měsíců a byla již takřka dvojnásobně překročena. Ostatně dvojnásobek lhůty je maximem, na které může nadřízený orgán prodloužit lhůtu pro rozhodnutí dle čl. II. bodu 5 MF-5. K tomu soud připomíná, že stanovená lhůta nezabavuje žalovaného povinnosti postupovat v řízení bez zbytečných průtahů, a pokud se žalovanému naskytne příležitost vydat nové rozhodnutí dříve, je povinen tak učinit.

40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy žalobci náleží (2 000 + 6 200 + 600 =) 8 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 13. května 2021

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu